

Hartstocht

Hartstocht

Denise van Walsem

Schrijver: Denise van Walsem
Coverontwerp: Denise van Walsem
ISBN: 9789402176735
© 2018 Denise van Walsem

*'You matter.
You are loved.
You are worthy.
You are unique.'*

1.

De schoolbus remt af en Robin raapt haar spullen bij elkaar. Ze staat op van haar zitplaats en loopt naar voren. Wanneer de bus met een schok tot stilstand komt weet ze net te voorkomen dat ze met al haar spullen op de grond valt. De deuren gaan open en Robin zegt de buschauffeur vlug gedag om vervolgens de bus uit te stappen. Ze bloost. Dat ging net goed, denkt ze. Vlug sprint ze over de stoffige oprijlaan in de richting van haar huis. Boven haar hoofd hangt een groot welkomstbord met in grote letters 'Westfield Stables,' erop. Robin kijkt niet op van de drukte op het uitgestrekte terrein dat voor haar ligt. Mensen lopen heen en weer, paarden worden naar de stal gebracht en veulens springen door de wei. Zo gaat het hier iedere dag. Als Robin bij het huis aangekomen is gooit ze haar tas, jas en colbert voor de deur neer. Met vlugge passen loopt ze meteen door naar de stallen. Ze loopt naar het achterste stallenblok, dat aan het weiland grenst. Het is een rustige plek, waar maar drie paarden staan. Het zijn de wat oudere paarden, waar niet meer mee getraind wordt. De Westfield Stables is de afgelopen jaren enorm gegroeid. Er is een tal van extra stalhulpen en trainers bijgekomen en haar vader heeft vorig jaar een nieuw stuk land gekocht waarmee de fokkerij nog meer is uitgebreid. Robin is blij dat ze op dit afgelegen stukje van het grote terrein haar rust kan vinden, in tegenstelling tot de andere delen van de fokkerij waar paarden worden gereden en getraind. 'Hi Blossom!'. De koffiekleurige Trakehnermerrie staat al aan het hek van de wei te wachten. Robin loopt door naar het kleine schuurtje dat naast de wei staat. Eenmaal binnen ploft ze neer op de leren bank, om even bij te komen van de in haar ogen hectische dag, die achter haar ligt. Ze sluit haar ogen en blijft zo even zitten. Als ze zich wat meer ontspannen voelt komt ze even later weer overeind en staat ze op. Terwijl ze haar uniform uittrekt en netjes opvouwt, kijkt ze om zich heen. Het schuurtje is klein en donker, maar wel gezellig. Aan de muren hangen allerlei foto's. Een foto waar ze als peutertje op een paard zit en vastgehouden wordt door haar vader. Een foto waar ze haar eerste rijles kreeg. Er hangen ook veel foto's van Blossom. Robin pakt een spijkerbroek en een simpel T-shirtje van de leuning van de bank. Hoe vaak heeft ze wel niet in dit schuurtje geslapen, wanneer ze bijvoorbeeld te lang bij Blossom bleef en gewoon hier in slaap viel? Of wanneer ze ruzie had met haar moeder en hierheen vluchtte? Of wanneer ze gewoon even alleen wilde zijn? In gedachten verzonken opent Robin de deur en stapt ze weer naar buiten. De temperatuur is er lekker, en de Texaanse lentezon staat laag aan de hemel. Robin loopt naar de mooie merrie toe, die nog altijd trouw op het tienermeisje staat te wachten. Robin springt over het hek en laat haar voeten in het gras zakken. Ze zet een stap naar voren en slaat haar armen om de hals van het paard. Robin ademt diep uit.

Ze schrikt op als ze voetstappen dichterbij hoort komen. Vlug draait ze zich om en pakt ze een halstertouw. Ze klikt dat vast aan het halster van Blossom, opent het hek, en

neemt Blossom mee uit de weide. Voorzichtig kijkt Robin om. Een van de stalhulpen komt op dat moment aangelopen. Ze had het dus goed gehoord. Zou hij haar zo hebben zien staan met Blossom? 'Hoi Robin,' zegt de man. Ze groet hem terug. 'Ik kom de weide uitmesten,' voegt de stalhulp eraan toe, terwijl hij de kruiwagen die hij zojuist voortduwde, neerzet. 'Prima, ga je gang.' antwoordt Robin. 'Ik ga even op pad met Blossom.' De stalhulp knikt en Robin leidt daarop de merrie een paar passen naar voren. De merrie volgt haar gedwee. Onder het afdakje, dat verbonden is met het schuurtje, liggen wat poetsspullen. Ook het tuig van Blossom ligt daar gestald. Robin kijkt over haar schouder naar achteren. De stalhulp opent op dat moment het hek, ziet Robin, en duwt de kruiwagen de weide in. Ze richt zich weer op de merrie. Robin pakt het hoofdstel dat in de kast naast haar hangt, en verruilt het voor het halster dat de merrie omheeft. Zodra ze klaar is klimt ze behendig op het verder niet-opgetuigde dier, en laat de merrie rustig vooruit stappen. Via de nauwe, zelfgemaakte ingang tussen wat bomen en bosjes, verlaat Robin de stoeterij en stapt ze het beboste pad op dat daarachter verscholen ligt. Zodra het groen haar omgeeft en de stilte klinkt, slaakt Robin een zucht. Met losse teugeltjes stapt het tweetal over het zonovergoten pad. Robin knijpt even in haar pijnlijke schouder. Ze was vandaag weer eens ontzettend gespannen op school. Dat is voelbaar in haar gespannen spieren. Ze slikt even als ze denkt aan de presentatie die op haar wacht. Ze ziet er zo tegenop. Ze heeft er nog niet eens aan gewerkt; dat maakt het juist nog erger. Robin zuigt wat frisse lucht in haar longen, en probeert heel bewust al haar warrige gedachten achter zich te laten. Blossom kijkt ondertussen met gespitste oortjes om zich heen. De amazone besluit zich nu volledig te richten op het rijden, en de presentatie even te laten voor wat het is. Ze drijft aan, en het paard reageert braaf op de lichte impuls die het meisje haar geeft. In een kalm tempo draaft het koppel door het bos.

Shit, shit, shit, shit. Hoe kan ik zo dom zijn? denkt ze. Robin voelt dat het zweet haar uitbreekt. Ze weet op het nippertje een paniekaanval te bedwingen. 'Robin, kom maar naar voren. Je presentatie over de wereldwijde voedseltekorten mag beginnen.' De docente van het vak aardrijkskunde kijkt haar aan. Robin voelt dat de rest van de klas ook kijkt. Ze staat op. In haar hoofd scheldt ze. Dat doet ze vaker, als ze in paniek is. Ze loopt naar voren. Hoe kún je in slaap gevallen zijn, gisterenavond? vraagt ze zichzelf af. Nu staat ze hier, voor de klas. Ze kan niets terugdraaien. Niets. Haar knieën beginnen al raar te schudden. Ze durft niet de klas in te kijken. 'Ik ga het dus hebben over de mondiale voedseltekorten,' begint Robin dan. Het lukt haar haar stem te bedwingen. 'Ik wil beginnen met de vraag: Wanneer spreek je van een tekort?' Het zweet breekt haar uit, en ze vraagt zich af of mensen het aan me zien. Die eerste zinnen kosten haar al zoveel moeite. Ze verliest haar focus, en ineens voelt ze weer die duizelingen. Alweer. Ze is zo zenuwachtig. Ze klapt naar voren en weet zich tegen te houden door een tafel vast te grijpen. Het duizelt om har heen. Als ze weer rechtop staat grijpt Robin haar tas en

sprint ze halsoverkop de klas uit. Ze hoort mensen mompelen. De docente roept nog iets. Ze rent over de gang en gaat dan het eerste, beste toilet binnen. Ze smijt haar tas neer, sluit de deur, en zakt door haar knieën, leunend tegen de muur. Ze barst in snikken uit. Ik háát het, ik háát het, dreunt het door haar hoofd. *Ik ben een mislukkeling, zoals altijd. Waarom kan ik nou niet een keer al die twijfels van me afgooien en gewoon een goede prestatie leveren? Waarom gaan zulke dingen altijd mis? Mijn handen trillen nog na en mijn hoofd voelt licht. Dat komt door die rotzenuwen. Die zenuwen zijn me altijd de baas. Altijd. En dit keer weer.* Tussen grote snikken door probeert Robin op adem te komen. Ze vraagt zich af wat ze gedaan heeft. Zouden ze haar nu zoeken? Als ze weer wat controle heeft, haalt ze haar handen voor haar ogen weg. Ze voelt zich weer zo rot; ze heeft wéér gefaald. De rit met Blossom duurde te lang. Ze was te laat voor het eten, maar haar oma had nog op haar gewacht. De schat. Na het eten wilde Robin aan haar huiswerk beginnen, maar ze was vergeten dat ze haar oma zou helpen met wat klusjes. Ze deed vlug het werk, maar was daar langer bezig dan verwacht. Eenmaal weer op haar kamer wilde ze beginnen aan het huiswerk voor de volgende dag, maar toen viel ze prompt in slaap. Vanochtend werd ze wakker met haar hoofd op haar boeken en haar paardrijdkleren nog aan. Ze had slechts de inleiding van haar presentatie voorbereid, maar was niet aan de rest toegekomen. En nu stond ze daar voorin de klas, zonder voorbereiding. Voor iemand met faalangst is dat zenuwslopend, weet Robin. Telkens gebeurt het opnieuw: Ze staat voor de klas, spreekt de eerste zinnen uit... en raakt het dan kwijt. Telkens voelt ze weer die duizelingen. Dat zijn de zenuwen, weet Robin. Met een goede voorbereiding kan ze het vaak nog onder controle houden, maar daar was dit keer geen sprake van. Ze voelt zich weer zo stom. Robin staat op en kijkt in de spiegel. Ze schrikt van de zwarte randen onder haar ogen, en probeert de uitgelopen mascara wat weg te werken. Ze kijkt naar zichzelf. Ze ziet er moe uit. Robin slaakt een zucht, recht haar schouders, pakt haar tas, en loopt dan vastberaden het toilet weer uit. Zo onopvallend mogelijk sluipt ze door de school. Als niemand haar nu maar ziet, hoopt ze. Ze holt de trap af zodra ze in het trappenhuis is, en loopt met snelle passen naar de uitgang. Gelukt. Ze loopt over het plein, richting de bushalte. Er staan al wat groepjes mensen. Wat onwennig gaat ze ertussen staan, al leunend tegen het hek. Ze trekt haar jas hoog op, hoewel het warm genoeg is om zonder jas buiten te zijn. Ze pakt haar telefoon en checkt in haar scherm of haar mascara wel goed genoeg is bijgewerkt. Even later arriveert de bus. Opgelucht stapt Robin erin. Geen klasgenoot gezien, denkt ze opgelucht.

Hetzelfde riedeltje als iedere dag. Robin stapt de bus uit en loopt de brede en lange oprijlaan van de Westfield Stables op. Ze wil haar tas en jas alweer voor de deur smijten en doorlopen, als ze ineens hoort dat de deur naast zich open gaat. Oma's hoofd verschijnt om de hoek. 'Hé meid, kom gezellig even binnen. Ik zag je al aankomen.' Robin slikt. Daar had ze net niet op gehoopt. Ze houdt van haar oma en brengt graag tijd met

haar door, maar dat komt vandaag niet goed uit. Ze vermant zich. 'Hallo, oma.' Robin stapt op haar grootmoeder af en geeft die een kus op de wang. De oude vrouw loopt voor haar kleindochter uit naar de woonkamer. Robin volgt de vrouw en gooit haar spullen in de hoek van de hal neer. Als ze even later op de bank neerploft, verdwijnt haar oma in de keuken. Niet veel later komt de vrouw terug met een dienblad met thee en koekjes. 'Ik dacht dat jij later thuis zou zijn.' Robin knikt en pakt het theekopje aan dat oma haar aanreikt. 'Dank u wel, oma.' Oma gaat tegenover haar kleindochter zitten en Robin pakt een koekje van de schaal die oma voor haar heeft neer gezet. 'Hebt u een fijne dag gehad?' vraagt ze. Oma knikt. Er valt een stilte. Soms vraagt Robin zich af, zo ook op dat moment, of haar oma haar gedachten kan lezen. De oude vrouw kent haar kleindochter zo goed. En Robin haar ook. Vanuit haar ooghoeken ziet Robin dat haar oma naar haar kijkt. Ze besluit vlug maar een ander onderwerp aan te snijden. 'Hebt u papa en mama nog gezien deze week?' Oma neemt op dat moment een slokje van haar thee, en kijkt Robin aan. 'Ze zijn maandag vanuit het dichtstbijzijnde vliegveld hier in Texas naar Montana gevlogen. Ze zouden een of andere deal sluiten met een fokkerij daar. Ze komen morgenavond weer terug.' Robin knikt en zegt: 'Oké.' Oma kijkt haar aan terwijl de oude vrouw voorzichtig een slokje van de hete thee neemt. 'Je kunt ze wel bellen vanavond; dat vinden ze vast fijn.' Robin lacht vriendelijk naar haar oma. 'Goed idee,' antwoordt ze. Weer is het even stil. Robin denkt na. Niet veel later wordt het zwijgen alweer verbroken. 'Ja, ja...' zegt oma dan. De vrouw kijkt Robin guitig aan, en wisselt even van houding. De stoel kraakt, en Robin denkt na. Wat bedoelt haar oma? Ze peilt het gezicht van de oude vrouw. Dan kijkt het tweetal elkaar aan, en barsten ze in lachen uit. Haar grootmoeder weet drommels goed wanneer Robin de waarheid spreekt, en wanneer niet. 'Ik snap het hoor, lieverd,' zegt de vrouw lachend. 'Doe jij maar lekker je ding vanavond.' 'Doe ik,' zegt Robin glimlachend. Het slanke meisje staat op en verzamelt de kopjes thee, die ze op het dienblad zet. Robin loopt naar de keuken en zet de kopjes in de vaatwasser. Hoofdschuddend denkt ze na. Een lachje staat om haar mond. Haar oma kent haar zo goed. Even later loopt ze de trap op, naar haar kamer. Ondertussen denkt ze nog na over de woorden van haar oma. Ze kunnen er samen om lachen, maar er zit ook een zekere ernst in. Dat weet zowel haar oma, als Robin zelf. Robin wil haar ouders niet bellen. Niet omdat ze daar te ongeïnteresseerd voor is, maar omdat ze weet dat de personen aan de andere kant van de lijn negen van de tien keer geen tijd hebben voor zo'n telefoongesprek. Dat is ze gewend. Haar oma heeft al vanaf dat Robin jong was bij haar thuis gewoond, en heeft zo langzamerhand meer en meer de zorg voor haar op zich genomen, toen haar ouders zich meer op hun bedrijf gingen richten. Robin is enig kind, maar steeds vaker voelt het alsof niet zij, maar de stoeterij dat kind is. Het is alsof zij op de tweede plaats staat, ná het bedrijf. De aandacht van haar ouders gaat vooral daarnaartoe. Al snel schudt Robin dat gepeins van zich af. Het heeft geen zin om hier zielig over te gaan doen, denkt ze bij zichzelf. Ze wil haar negatieve gedachten niet onnodig voeden. Robin kleedt zich vlug om en besluit maar weer naar Blossom te gaan,

opgelucht dat haar oma niet doorvroeg naar haar vroege thuiskomst.

Die middag brengt Robin voornamelijk met Blossom door. Ze geeft de Trakehnermerrie een lange poetsbeurt en geeft het dier wat beweging aan de longe. Wanneer de avond valt, neemt Robin nog een kijkje bij de nieuwe veulentjes, die sinds de laatste keer dat Robin ze zag flink zijn gegroeid. Ze vraagt zich af of het goede springpaarden zullen worden en schat in dat de kleine zwarte hengst, die door de wei dartelt, het goed zal gaan doen. 'We gaan voor het beste van het beste,' zegt haar vader altijd. Jonge dieren die niet goed genoeg lijken te zijn worden doorverkocht aan handelaren. De sterkere paarden worden doorgetraind, en eventueel doorgefokt. Zo heeft de stoeterij een hele goede naam gekregen en hebben ze een groot aantal geliefde dekhengsten en –merries rondlopen. Iets waar Robins ouders maar al te trots op zijn. Zelf houdt Robin lang niet alle ontwikkelingen meer bij. Vroeger, toen hun stoeterij nog kleinschaliger was, vond ze het altijd moeilijk als een paard werd verkocht en hield ze alle wedstrijden die de paarden liepen in de gaten. Ze bracht veel tijd door met nieuwe veulens, en kende ze allemaal bij naam en karakter. Nu is dat voor haar niet meer bij te houden. Er worden zo veel veulens geboren en er worden zo veel paarden verkocht; sommige dieren herkent Robin niet eens. De stoeterij is simpelweg enorm gegroeid. Robin vond het hier leuker toen alles nog wat kleiner was. Toentertijd liep Robin vrolijk en onbevangen rond te dartelen op de stoeterij en hielp ze met het verzorgen van veel paarden. Ze kende alle stalhulpen, en het voelde er vertrouwd aan. Papa, mama, de paarden en zichzelf voelden als één familie. Nu is het allemaal zo grootschalig geworden dat het niet meer zo vertrouwd voelt als toen, in Robins ogen. Ze voelt zich soms zo opgejaagd als ze tussen de vele mensen, in al die drukte loopt. Stalhulpen, trainers, kopers, dierenartsen, eigenaren... Op de stoeterij lopen iedere dag zoveel mensen. Robin is daarom enorm blij met haar eigen plekje in een wat afgelegen stukje van de stoeterij, die ze na veel gesmeek gekregen heeft van haar vader. Een stukje grond met een weijtje, wat stallen en een schuurtje. Daar kan ze tot rust komen, want er komen maar weinig mensen op dat stukje grond. Slechts af en toe komt er een stalhulp langs om te voeren of uit te mesten. Op dat stukje van het grote terrein staan drie oudere paarden, die niet meer gebruikt worden voor de fok of de verkoop. Die paarden kent Robin goed: Pebble, Dawn, en natuurlijk Blossom. Blossom is 15 jaar en is helemaal het eigendom van Robin. Robin kreeg de merrie op haar 4^e verjaardag. Toen Robin ouder werd heeft ze op haar leren rijden. Met Blossom is ze echt opgegroeid, en dat maakt ook dat ze elkaar nu heel goed kennen en een sterke band hebben. Blossom is heel fit, en is een ontzettend goed springpaard. Springen doen Robin en de merrie alleen niet zo vaak; ze houden er vooral van om lange buitenritten te maken en gewoon samen te zijn in een rustige omgeving. Blossom is haar vrijheid, haar uitlaatklep. Dankzij de merrie kan ze even ontsnappen van alle beknellende gevoelens die ze zo vaak ervaart. Onzekerheid, spanning, drukte om haar heen, en ga zo maar door. Blossom biedt haar een uitweg.

Als het etenstijd is, loopt Robin terug naar het huis. Het is rustig op het terrein; de meeste mensen zijn al naar huis. Enkele stalhulpen blijven achter om de paarden te voeren of andere nodige klusjes te doen. Ook is er een nachthulp, die 's nachts de stoeterij in de gaten houdt. Robin komt aan bij het grote, vrijstaande huis waar ze al haar hele leven woont. Ze zet haar schoenen neer op de mat voor de deur, en doet de deur open. Binnen ruikt het heerlijk. Ze werpt een vlugge blik in de keuken als ze de kamer inloopt, waar haar oma ingespannen bezig is het eten voor te bereiden. Robin sprint zoals altijd met twee treden tegelijk de trap op, en snelt meteen de badkamer in. Als ze na een frisse douche weer beneden komt, zet oma juist de pan op tafel. Robin schuift meteen aan, en steekt haar lange, natte haar omhoog in een knot. 'Zal ik wat voor je opscheppen?' vraagt haar oma, die met een lepel in haar handen naast de tafel staat. De vrouw kijkt Robin aan. Robin schrikt meteen als ze de blik van haar grootmoeder ziet. Ze weet al genoeg. De vrouw kijkt haar nog steeds vragend aan. 'Is goed,' antwoordt Robin wat verward. Ze schrikt. Ze realiseert zich waarom haar oma op die bepaalde manier naar haar keek. Robin was het helemaal vergeten, maar beseft het nu plotseling weer: Ze heeft bijna de halve schooldag gespijbeld. Zou oma het weten? vraagt ze zich gespannen af. Toen ze die middag eenmaal in de weer was tussen de paarden, was ze het voorval helemaal vergeten. Ze voelt zich benauwd worden. Wanneer de oude vrouw het eten opgescheept heeft, neemt ze plaats tegenover haar kleindochter. Ze beginnen aan de maaltijd. De eerste paar minuten is het stil. Robin eet zwijgend van haar eten, maar vanbinnen draaien alle radaren op volle toeren. Nog voordat haar oma even later haar mond opendoet, ziet Robin dat de slimme vrouw inderdaad op de hoogte is van het voorval. Robin herkent de gezichtsuitdrukking op het gezicht van haar oma. 'Robin, had jij vandaag een presentatie?' Robins hart begint harder te kloppen. Haar oma weet het. 'Dat klopt,' antwoordt Robin op een zo normaal mogelijke toon. Ze propt een hap naar binnen. Het is even stil in de grote woonkamer. 'Robin, ik weet hoe je in elkaar zit. Vertel maar wat er vanmiddag is gebeurd.' Haar oma verbreekt de stilte. Robin voelt zich naar. Ze wil de oude vrouw hier helemaal niet mee lastigvallen. Die lieve oma die al zo veel lasten op haar schouders moet dragen. 'Het... Het lukte gewoon niet.' Robin voelt een irritante brok in haar keel opkomen. 'Ik viel vannacht in slaap toen ik de presentatie wilde voorbereiden. Het lukte gewoon niet.' Haar oma lijkt even na te denken, misschien zoekend naar een passende reactie. 'Het vergt veel van je. Je moet op school alle ballen hoog zien te houden, maar ook hier thuis. Met je eigen paard en je taken op de stoeterij heb je het maar druk.' De oude vrouw neemt een korte adempauze. 'Ik snap het, liefje. Maar... de school belde me vanmiddag, en hier zijn ze niet blij mee.' Robin voelt dat er tranen opwellen, maar ze vertikt het om ze naar buiten te laten komen. Ze slikt ze weg. 'Bedankt dat u het begrijpt, oma. Dat meen ik.' De vrouw kijkt haar kleindochter bezorgd aan. 'Ze vertelden me dat ze denken dat je niet zo lekker in je vel zit. Je hebt al eerder gespijbeld, en het valt hen op dat je niet echt contact maakt met de groep. Klopt dat?'

Robin schudt meteen stellig haar hoofd. Misschien wel iets te stellig. 'Dat valt reuze mee. Op de high school lopen zo veel leerlingen rond dat de docenten echt niet alles in de gaten kunnen houden. Ze kunnen niet beoordelen hoe een leerling in de groep ligt, want er zijn er gewoon te veel. Ik vermaak me juist prima met mijn klasgenoten.' Ze spreekt haar woorden bijna bijtend uit. Ze wil niet dat haar oma denkt dat het klopt, wat de school zegt. 'Echt waar, oma,' voegt Robin eraan toe. Haar stem klinkt zachter, en ze krimpt een beetje ineen.

De volgende ochtend begint voor Robin de dag met het vak aardrijkskunde. Daar zag ze al tegenop. Ze bedenkt zich dat de docente haar vast raar aan zal kijken, als ze weer in de klas zit. Die lerares moet de directeur hebben ingelicht over het voorval. Direct bij binnenkomst ziet Robin het al: De docente kijkt haar op zo'n bepaalde manier aan. Ook enkele klasgenoten werpen een blik naar haar. Ze zullen vast niet vergeten zijn wat er gisteren gebeurde, en allerlei speculaties hebben. Zonder terug te kijken gaat ze op een stoel zitten. Ze schuift de stoel naast haar iets naar achteren en zet haar tas erop, met de gedachte dat er toch niemand naast haar zal komen zitten. Of misschien juist met de hoop dat er niemand naast haar komt zitten. Het is nog vroeg, en het raam naast Robin staat op een kiertje open. Een vleugje frisse wind waait langs haar wangen op, en brengt een gemengde geur van gras en ontplopende bloemen met zich mee. Ze krijgt een tik op haar schouder. Ze kijkt om, en ziet dat het Ivy is. Dat is niet echt een goede vriendin van haar, maar een hele verkeerde meid is het daarentegen ook niet. 'Wat gebeurde er gisteren?' valt het blonde meisje met de deur in huis. Robin heeft weleens eerder met de blondine gesproken, en weet dat het een heel ongeremd en direct meisje is. Dat blijkt nu al. Zijzelf zou nooit iemand zo rechtstreeks benaderen. Ze probeert een niet-veelzeggende blik op te zetten, en kijkt Ivy aan. Ze wil niet teveel van zichzelf blootstellen. 'Ik voelde me niet lekker. Misselijk.' Ivy kijkt haar aan. Het meisje trekt haar wenkbrauwen op en zegt: 'Oké.' Robin werpt Ivy nog een haastig glimlachje toe om toch een vriendelijke indruk te maken. Als het meisje haar aandacht al snel weer op een vriendin richt, die op dat moment plaats neemt naast haar, draait Robin zich om. Ze legt haar armen op tafel en laat haar hoofd erop rusten. Ze kijkt door het raam naar buiten. De docente begint op datzelfde moment een stortvloed van woorden over de klas te werpen. Robin let er niet op. Binnenin haar is het alweer een drukte van belang; dat kost haar al genoeg energie. Zelfs op het vroege ochtenduur draaien haar hersens al overuren. Als afwezig staart ze uit het raam, maar tegelijkertijd is ze zich bewust van alle subtiele signalen uit haar omgeving. Het maakt haar soms gek, als ze daar zo mee bezig is. Het liefst zou ze op sommige momenten even onzichtbaar zijn. Ze ziet in haar ooghoeken twee jongens bewegen. Ze stoten elkaar aan en grinniken. De docente waarschuwt hen. Robin verroert geen vin en blijft naar hetzelfde punt staren. Ze vraagt zich af of de jongens een grapje over haar maken. Ze slaakt even een onhoorbare zucht. Direct daarop beseft ze dat dat een onzinnige gedachte is. Waarom zouden die jongens

het over haar hebben? Ze moet zich er niet zo over opwinden. Toch blijft het haar beknellen. James, de jongen voor haar, schuift zijn stoel naar achteren en botst daarbij met zijn stoel tegen haar voeten aan. Hij kijkt vlug even naar achteren, en Robin trekt haar voeten terug. Haar wangen worden een beetje rood. Ze trekt haar mouwen iets omhoog en laat haar hoofd rusten op haar handen. Ze verbergt haar gezicht er een beetje achter. Op dat moment staat een klasgenoot op, en stapt naar voren. Robin draait haar hoofd om en bekijkt de jongen. Ordelijk sorteert hij even zijn presenteerblaadjes, en spreidt hij ze uit op het tafeltje voor hem. Hij ziet er ontspannen uit, en al snel begint hij met zijn presentatie. Kon zij dat ook maar, zo rustig en kalm voor de klas staan. Niet veel later wendt Robin haar gezicht weer van de jongen af, en kijkt ze naar buiten. Ze denkt na. Zoals eigenlijk altijd. Ze glijdt weer af naar haar eigen gecreëerde gedachtewereldje, ondertussen de klas vanuit haar ooghoeken in de gaten houdend. Ze is echt een denker en leeft vaak compleet in haar eigen wereldje. Hoe meer ze zich de afgelopen jaren is gaan afsluiten voor anderen, hoe meer ze naar binnen is gekeerd. Op school weten niet veel mensen wie ze precies is. Ze weten niet eens dat ze op de bekende stoeterij woont, waar ze weleens over hoort praten. Ze heeft het daar gewoon nooit over. Weet ze zelf eigenlijk wel wie ze is? Ze heet Robin, is zestien jaar oud, en... een paardengek. En verder? Ze fronst haar voorhoofd. Ze weet niet eens wie ze precies is, en wat ze zou willen zijn. Wat als ze op een dag van de aardbol zou verdwijnen? Wie zou haar missen? Het zou vast niemand iets schelen. Ze baalt van de negatieve gedachten die haar stemming laten dalen. Ze probeert de gedachten opzij te zetten. Al denkend dommelt Robin weg.

Ze moet wel hebben geslapen, want Robin schrikt op wanneer de schoolbel gaat. Verbijsterd komt ze overeind en pakt ze haar tas op. Ze wrijft een lok weg voor haar ogen en loopt naar de deur. Daar houdt plots de docente haar tegen. De vrouw tikt haar op de arm. 'Robin, even wachten graag.' Ze komt prompt tot stilstand en kijkt de vrouw aan. Het maakt haar vanbinnen een beetje zenuwachtig. Leerlingen drommen langs haar op. Ze weet wel wat er nu gaat komen, natuurlijk. 'Ging het gisteren wel goed met je? Zou je donderdag je presentatie kunnen hervatten?' De docente kijkt Robin aan. Robin negeert de eerste vraag en antwoordt: 'Doe ik.' De vrouw kijkt haar nog even wat onderzoekend aan, maar Robin loopt al snel weer door, er vanuit gaande dat de docente niet meer te zeggen had. Ze schudt haar hoofd als ze slechts enkele ogenblikken later achter een paar leerlingen de gang over loopt. Ze is weer niet erg sympathiek, beseft ze. Ze weet dat het een schild is, om zich zodoende zo snel en zo min mogelijk kwetsbaar uit bepaalde situaties te redden. Als ze gesloten en kortaf is kan ze zo snel mogelijk uit situaties ontsnappen die als onveilig voelen. Een slechte gewoonte, die ze in de loop der jaren heeft opgebouwd, beseft Robin. Even gaat er een lichtje branden, in Robins binnenkamer. Paarden oordelen niet en zijn heel oprecht. Ze doen niet te moeilijk en geven je geen zenuwachtig gevoel. Ze laten het merken als ze je gedrag niet waarderen, maar keuren je niet persoonlijk af. Een trap van een paard doet veel minder pijn dan een

nare opmerking van een mens. Paarden zijn eigenlijk zoals mensen zou moeten zijn: Puur, krachtig en oprecht. Al denkend loopt Robin zo naar het volgende klaslokaal. Ze heeft ineens heel veel zin om naar Blossom te gaan.

Die middag is Robin dan ook weer bij Blossom te vinden. Ze maakt een buitenrit in het milde lenteweer, en geniet er volop van. Niet al te laat is ze weer terug op stal. Als de merrie afgezadeld en wel weer in de weide staat te grazen, loopt Robin terug naar het huis. Voor de deur trapt ze haar schoenen uit, om daarna naar binnen te lopen. 'Ze belden net en zeiden dat ze over een uur zullen arriveren,' zegt oma meteen als ze Robin de deur naar de woonkamer opent. 'Oké, dan zorg ik dat ik klaar ben tegen die tijd,' antwoordt Robin. 'Goed dat u het zegt,' voegt ze eraan toe als ze met twee treden tegelijk de trap op loopt. Ze gaat ze haar kamer binnen en kijkt om zich heen. Ze is blij dat haar oma dat even meldde, want bij terugkeer van haar ouders wil ze altijd een paar dingen gedaan hebben. Ze besluit haar kamer een beetje op te ruimen. Alles om papa en mama maar een goede indruk te geven, zegt ze zacht tegen zichzelf. Ze plukt wat huiswerkbladen van de grond en legt ze netjes op haar bureau. Haar kleren legt ze netjes in de kast, en ze zorgt ervoor dat haar bed opgemaakt is. Niet veel later trekt ze haar ietwat vieze kleren uit. Ze ploft neer op bed en trekt haar sokken uit. Handig gooit ze die in de hoek van de kamer, om ze dadelijk in de wasmand te leggen. Als ze zo op bed zit valt haar blik plots op de spiegel in de hoek van haar kamer. Ze kijkt er even naar. Bedachtzaam staat Robin dan op. Op de spiegel hangt een fotootje van toen ze net naar de high school ging. Ze lacht lief op de foto. Aandachtig bekijkt Robin de afbeelding. Ze is daar wat korter en boller, en haar haar is niet zo lang als nu. Wanneer ze het fotootje bekeken heeft, dwaalt haar blik af naar de langwerpige spiegel. In haar ondergoed staat ze daar, voor het glas. Onder haar bruine ogen staan donkere kringen, en haar wangen zien er wat ingevallen uit, valt het Robin op. Haar lange, golvende haar valt tot ver over haar schouders. Robins blik dwaalt af naar haar buik en benen. Ze is slank; een beetje mager zelfs. Sinds ze langer is geworden, is ze ook dunner geworden. Zo bestudeert ze zichzelf in de spiegel. Even later schrikt ze op. Ze schudt even verward haar hoofd. Wat doe ik? vraagt ze zich af. Ze voelt zich ineens wat ongemakkelijk, zo voor de spiegel. Ze staat nooit stil bij haar lichaam. Robin draait zich om en loopt naar de kast. Ze pakt een tregging en een blouse uit de kast en trekt het aan. Zo zie ik er prima uit, denkt ze bij zichzelf. Ze stapt haar kamer weer uit en loopt naar beneden.

Robin springt op bij het horen van de auto. Haar hart begint sneller te kloppen, en ze voelt zich een tikkeltje gespannen. Ze loopt naar het raam. Ja, het zijn haar ouders. Robin ziet haar vader al uitstappen, gevolgd door haar moeder. Duidelijk hoorbaar klappen de deuren van de terreinwagen een voor een dicht. Het is een dof geluid. Haar moeder ziet Robin op dat moment al, en zwaait. Robin zwaait opgetogen terug. Ze wil al naar de deur lopen om die te openen voor haar ouders, maar ze houdt haar pas in als ze ziet dat haar

ouders de andere richting in lopen. Ze lopen naar het voorste stallenblok, ziet ze. Haar vader loopt naar een paar trainers toe en begint direct met hen te praten. Haar moeder gaat erbij staan. Robin loopt weer terug naar de kamer. 'Komen ze eraan?' vraagt haar oma. Ze knikt. 'Ze komen zo.' Maar eerst gaan ze naar de paarden, voegt ze er in haar hoofd aan toe. Op de een of andere manier voelt Robin zich teleurgesteld. Het maakt haar een beetje jaloers, wanneer haar ouders eerst daarheen lopen. Ze vraagt zich af waar dat voor nodig is, en al snel schudt ze de gedachte van zich af, om vervolgens naar de keuken te lopen en vast wat koffie te zetten. Als ze even later terugkomt met een aantal kopjes heerlijk geurende koffie op een dienblad, komen tot haar verassing juist haar ouders binnen. Haar moeder loopt voorop, en vlug zet Robin het dienblad op de tafel om haar ouders te begroeten. 'Hoi mam.' Robin loopt op haar moeder af, die door de deur verschijnt. 'Hé, lieverd,' zegt haar moeder. De vrouw slaat een arm om haar dochter heen, met in de andere hand een grote reistas. Ook haar vader begroet Robin, en de grote man glimlacht naar haar. Ook Robins oma wordt begroet door het tweetal. 'Zo, wat een reis,' zegt Robins moeder. De vrouw zet haar koffer neer en gaat direct op de bank zitten. Ze is duidelijk moe na de reis die ze hebben gemaakt. 'En hoe is het hier?' vraagt haar vader op dat moment. Ook hij gaat op de bank zitten. 'Goed, hoor. Alles zijn gangetje,' zegt Robin glimlachend. Oma, die al op de bank zit, knikt instemmend. Robin deelt de koffie uit. Even is het stil, maar dan begint haar vader: 'Een aantal van onze merries mag worden gedekt door Charger, het beste paard van 'Montana Stables.'" De man glundert. 'Wauw, dat is gaaf,' reageert Robin. Haar moeder kijkt glimlachend opzij, en legt even haar hand op de schouder van haar man. Robin ziet de trots op het gezicht van de twee. 'Jullie maken veel vorderingen, zeg,' zegt haar oma op een bedeesde toon. De gerimpelde handen van de vrouw zitten om de koffiemok gevouwen. Robins moeder knikt. 'We zijn er ontzettend trots op.' Oma knikt. Het halfuur daarna praten ze –of nou ja, vooral Robins ouders- over Charger, Montana, Montana Stables, over de volgende stappen die ondernomen gaan worden en over dergelijke dingen. Robin luistert aandachtig mee. Wanneer haar ouders terugkeren van een reis hebben ze altijd van alles te vertellen, dat blijkt maar weer. Diep vanbinnen hoopte ze dat ze het ook ergens anders over zouden gaan hebben.

Die avond, wanneer Robin besluit naar bed te gaan, wordt haar aandacht getrokken door stemmen die ze hoort op het erf. Terwijl ze haar tanden poetst, opent ze het raampje van de badkamer die aan haar slaapkamer grenst. In de schemering ziet ze haar ouders staan. Haar vader leunend tegen het muurtje, haar moeder met het hoofd rustend op de borstkast van haar man. Dromerig kijkt haar moeder Robins vader aan. Robin kan net opvangen wat ze zeggen. 'Ik ben dolblij, lieverd. We hebben het weer gedaan,' zegt haar vader op dat moment. De vrouw lacht luid, zonder iets terug te zeggen. Ze kriebelt haar vader door zijn haar en geeft hem een kus. Daarna lopen ze hand in hand naar de stallen om te checken of alles gereed is voor de nacht. Robin trekt zich weer terug in de

badkamer. Ze laat het raam openstaan, en een frisse wind stroomt de kamer binnen. Ze spoelt de tandpasta uit haar mond en loopt weer naar haar kamer. Daar sluit ze de gordijnen en kruipt onder haar warme dekbed. Met haar armen onder haar hoofd gevouwen denkt na over de afgelopen avond. Op de een of andere manier voelt ze zich leeg. Ze wil het niet toegeven, maar ze voelde zich alleen, die avond. Haar ouders waren vol van hun innovatieve bezoek aan Montana, maar ze kon niet oprecht blij zijn voor hen. Ze schaamt zich voor die gedachte. Wat deden haar ouders immers fout? Waarom denkt ze zo negatief? Haar gedachten negerend besluit ze om te gaan slapen en haar gevoel te laten rusten. Ze zou het leuk gevonden hebben als haar ouders vroegen naar wat ze allemaal gedaan heeft, die dagen.

Aardrijkskunde, alweer. Ze had haar moeder willen vertellen dat ze vandaag een presentatie moest houden, maar ze had haar die ochtend niet gezien. Nu probeert ze haar adem onder controle te krijgen en zich te focussen op wat komen gaat. Ze is maar een paar passen verwijderd van de plaats waar ze straks met knikkende knieën zal staan. 'Robin,' zegt de docente. De vrouw maakt een uitnodigend gebaar, en zet een stap opzij. Robin knikt en staat op. Haar buik rommelt. Ze zet vijf stappen. Daar staat ze weer, voor de klas. De jongens op de eerste rij kijken haar aan. Zie ik een plagerige twinkeling in hun ogen? denkt ze. Het maakt haar zenuwachtig. Achter in de klas praten twee meiden met elkaar. Over mij? vraagt Robin zich af. De docente neemt plaats in de hoek van de klas. Ze kijkt Robin aan, en de ogen van de vrouw lijken te zeggen: 'Toe maar.' Ze moet nu dus beginnen. Nog één keer haalt Robin diep adem, en dan begint ze. Ze probeert stevig te gaan staan. Ze opent haar mond: 'Mondiale voedseltekorten.' Ze schraapt even haar keel.

Tien minuten geratel over aardrijkskundige kwesties later minuten later geeft de klas Robin een kort applaus, en kan ze weer terug naar haar plaats. Ze voelt zich een beetje verdoofd. Als ze weer zit, slaakt ze een zucht. Ze probeert heel bewust de spanningen weer uit haar lijf te laten lopen. De volgende persoon stapt alweer naar voren om zijn presentatie te houden. Het lijkt wel lopende band werk, in Robins ogen. Waarom maakt zij zich eigenlijk zo druk voor een presentatie, terwijl iedereen haar voordracht nu alweer vergeten zal zijn, zoals haar het ook weinig uitmaakt wanneer een klasgenoot voor de klas staat? Ze is blij dat voor haar het werk erop zit, van de reeks presentaties die door de hele klas moeten worden gehouden. Dat lucht op. De spanning is nog wel voelbaar in haar lijf, maar ze had het meer onder controle dit keer. In haar hoofd is het wel een drukte van belang. Ging het goed? Praatte ze duidelijk? Had ze zweetplekken onder haar armen? Robin weet het niet en schudt het maar weer van zich af. Ze wil er niet teveel over nadenken. Het helpt ook niets om er aandacht aan te besteden, weet ze. Over het algemeen is ze dit keer tevreden, en ze besluit het daar maar bij te houden. De volgende uren gaan haar makkelijker af. Ze hoeft alleen maar te zitten, te luisteren, wat aantekeningen en een beetje in gedachten te verzinken. Na de pauze heeft ze gym. Dat is

niet bepaald haar lievelingsvak. Na het omkleden stapt ze de gymzaal binnen. Ze ziet het meteen: hoogspringen. Shit. Ze besluit, voor zolang het kan, aan de zijlijn te gaan zitten. De les is nog niet begonnen en de meesten zijn nog aan het omkleden. Ze neemt plaats op de grond en kijkt om zich heen. Verderop in de zaal zitten twee meiden. Een aantal jongens is aan het voetballen, en terwijl de bal overal heenvliegt laten ze luide kreten horen. Dromerig bekijkt ze het tafereel. 'Robin, vang!' Ze schrikt zich wild als ze plotseling een bal op zich af ziet vliegen. Reflexmatig strekt ze haar armen uit. Ze vangt hem. Opluchting. Een paar jongens joelen, en Robin voelt dat ze rood wordt. Al lachend gooit ze hem terug, ook al vond ze het helemaal niet grappig. De jongens gaan meteen weer verder en Robin legt haar hoofd op haar opgetrokken benen. Dat was dom, denkt ze bij zichzelf. De deur van de kleedkamer vliegt open, ziet ze, en een paar meiden rennen fanatiek naar buiten. Flirterig rennen ze meteen de zaal door, en vliegen ze op de jongens af. Gillend en lachend sluiten ze zich aan bij het spel van de jongens. Robin schenkt er geen aandacht aan, en denkt na over dat wat haar boeit, buiten al het –in haar ogen- 'schoolgedoe' om. De high school kan haar op het moment weinig schelen. Haar lijf is misschien wel in de lessen aanwezig, maar in haar hoofd niet. Zo kan 'ie wel weer, denkt ze bij zichzelf. Weloverwogen zet ze haar gedachten om, en denkt ze na over de avond die voor haar ligt. Zal ze vanavond een sprongetje wagen met Blossom? Ze denkt er even over na. Ja, dat gaat ze doen, beslist ze al snel. Ze sluit haar ogen en probeert zichzelf al springend op Blossom voor te stellen. Daar heeft ze zin in. Het is al een poosje geleden dat ze gesprongen heeft met Blossom. Het lijkt haar leuk om het weer eens te doen. Als ze hoort dat de deuren van de kleedkamer opengaan en er wat leerlingen haar richting op lopen, opent ze haar ogen en gaat ze rechtop zitten. Ze lacht naar het groepje meiden dat aan komt lopen en recht haar rug. Ze begroeten haar, nemen plaats naast Robin. In de daarop volgende vijf minuten praat ze wat mee met de meiden, hoewel ze in haar hoofd nadenkt over de komende gymles, de achterliggende presentatie, haar teruggekeerde ouders en over Blossom. Als de gymleraar een schelle fluit laat horen wordt haar aandacht er weer bij geroepen. De les begint. De eerste keren gingen goed. De meeste leerlingen haalden de sprong van 90 centimeter. Zij ook. Nu wordt de lijn hoger gespannen. Het lukt. Sommigen lukt het niet. 130 centimeter. Op een paard springen is geen probleem, maar zelf hoogspringen is toch iets anders; hoewel Robin redelijk atletische aanleg heeft. Zoals ook de voorgaande keren rent ze op de sprong af. In de zaal is het stil, de leerlingen kijken naar degene die de sprong waagt. In dit geval is dat Robin. Ze sprint, komt dichterbij de sprong, bedenkt zich dat ze het haat om zo bekeken te worden, tilt haar benen op voor de afzet... Mis. Ze struikelt, en valt met een harde klap met haar kin op de sprong. Ze hoort geschrokken reacties van zowel de docent als de leerlingen. Een enkeling lacht. 'Au, au, au...' Kreunend krabbelt Robin omhoog. Een felle piep klinkt door haar hoofd. Haar hoofd bonst, maar ze zet zich er snel overheen. De piep trekt weer weg. De leraar staat binnen een paar tellen naast haar, en legt een hand op haar schouder. Robin schrikt. 'Gaat het?'

De leraar kijkt haar aan. 'Het gaat, hoor. Dank u wel.' *Alle scheldwoorden vliegen weer door mijn hoofd. Het is alsof de paniek me weer naar de keel grijpt. Al die blikken, al die oordelen... Vreselijk vind ik het. Die zere kin en de hoofdpijn kunnen me niks schelen, maar iedereen heeft het gezien. Iedereen kijkt nu naar me, hoe ik, de stommeling, kreunend op de grond ligt. Ik ben een sukkel. Waarom in vredesnaam moet juist ik het weer flikken om mezelf voor schut te zetten? Ze kijken allemaal naar me. Ik wil hier weg. Ik haat het. Die blikken doden me bijna.* Robin kijkt wat versuft om zich heen en ziet dat een groot deel van de klas om haar heen staat. Iedereen kijkt haar aan. Vanbinnen kan Robin wel janken. 'Mag ik even naar de kleedkamer?' De leraar kijkt haar wat vertwijfeld aan, peilend of ze daartoe in staat is, maar stemt ermee in. 'Als het niet goed gaat, moet je het laten weten.' Robin knikt en staat op. Het draait een beetje om haar heen, maar ze negeert het. De duizelingen trekken al snel weer weg. Ze loopt richting de kleedkamers. In de gymzaal die ze achter zich laat, is het stil. Het benaauwd haar. Zou iedereen haar nakijken? Ze houdt een hand op haar pijnlijke kin. Ze sluit de deur achter zich. Robin loopt naar de spiegel en haalt haar hand weg. Haar kin is geschaafd en blauw. Door die pijn bijt ze wel even heen. Waar ze meer mee zit is haar domme actie. Ze gaat zitten op een bankje die in de ruimte staat en verschuilt haar hoofd in haar armen. Het liefst zou ze door de grond zakken. Die faalangst komt altijd weer opduiken. Wat voelt ze zich weer stom, dom. Waarom lukte het niet gewoon? Iedereen keek. Ze heeft weer gefaald.